

Csitt, csitt! BESTSELLER-SOROZAT
ZÁRÓKÖTETE

fine selection

FINALE
végjáték

BECCA FITZPATRICK

B E C C A F I T Z P A T R I C K

FINALE
v é g j á t é k

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

Anyunak, aki mindig biztatott a pálya széléről.

(Fuss, gyermek, fuss!)

PROLÓGUS

Aznap, korábban

SCOTT NEM HITTE a szellemekben. A holtak a sírban maradnak. Azonban a Delphic vidámpark alatt kanyargó járatokban visszhangzó susogó, suttogó hangok arra készítették, hogy megfontolja a dolgot. Nem tetszett neki, hogy a gondolatai Harrison Greyhez tértek vissza. Gondolni sem akart arra, miféle szerepe volt a meggyilkolásában.

Az alacsony mennyezetről nedvesség csöpögött. Scott vérrre gondolt. A fáklyája fénye reszketeg árnyékokat vetített a hideg, friss földszagú falakra. Scott sírokra gondolt.

Jeges cseppek csordultak le a tarkóján. A válla felett hosszasan, bizalmatlanul nézett vissza a sötétbe.

Senki sem tudott a Harrison Greynek tett esküjéről: megvédi Norát. Mivel személyesen már nem mondhatta a férfinak: *hé, öreg, bocs, hogy megöltelek*, helyette megesküdött, hogy megvédi a lányát. Ez ugyan nem igazán nevezhető tisztességes bocsánatkérésnek, de ez volt a legtöbb, amit Scott ki tudott agyalni. Tulajdonképpen abban sem volt biztos, hogy a halottnak tett eskü kötelezi-e egyáltalán.

Ám a háta mögött felhangzó tompa neszek arra készítették, hogy elhiggye.

– Jössz?

Scott éppen csak ki tudta venni maga előtt Dante vállának körvonalát.

– Messze van még?

– Öt perc – kuncogta Dante. – Félsz?

– Elszibbadtam. – Scott néhány kocogó lépéssel beérte a másikat.

– Mi lesz a találkozón? Még sosem voltam ilyenén – tette hozzá sietve, és remélte, hogy nem tűnik olyan ostobának, amilyennek érzi magát.

– A vezérkar találkozni akar Norával. Most már ő a főnök.

– Vagyis a nefilek tudomásul vették, hogy a Fekete Kéz halott? – Ezt még Scott sem hitte el igazán. A Fekete Kezet mindenki halhatatlannak vélte, mint ahogy az összes nefilt. De akkor ki találta meg a módját, hogy elpusztítsa?

A válasz, amelyre Scott jutott, csöppet sem tetszett neki. Ha Nora tette... Ha Folt segített neki...

Mindegy, milyen alaposan tüntették el a nyomaikat, valamiről biztosan elfeledkeztek – mindig mindenki megfeledkezik valamiről. Csak idő kérdése.

Ha Nora ölte meg a Fekete Kezet, veszélyben van.

– Látták a gyűrűmet – felelte Dante.

Scott is látta korábban: a mágikus pecsétgyűrű sistergett, mint-ha kék tüzet rejtegetne. Még most is hideg, kékes fénnel derengett; Dante szerint a Fekete Kéz megjövendölte, hogy ez jelzi majd a halálát.

– Megtalálták a holttestét?

– Nem.

– És nem bánják, hogy Nora vezeti őket? – faggatózott tovább Scott. – Egyáltalán nem hasonlít a Fekete Kézre.

– A lány véresküt fogadott neki az előző este. Amikor a Fekete Kéz meghalt, az eskü életbe lépett. Ő a vezér akár tetszik, akár nem. Persze kereshetnek mást, de előbb letesztelik Norát, és megpróbálnak rájönni, miért éppen őt választotta Hank.

Ez egyáltalán nem volt Scott ínyére.

– És ha mást tesznek a helyére?

Dante sötét pillantást vetett rá a válla felett.

– Nora meghal. Ez is része az eskünek.

– Nem hagyjuk, hogy ez megtörténjen.

– Nem hát.

– Akkor minden oké. – Scottnak csak a megerősítés kellett, hogy Norával minden rendben,

– Legalábbis addig, amíg Nora is benne van a buliban.

Scott visszaemlékezett Nora korábbi szavaira. *Találkozom a nevellel. És egyértelműen elmondom, mit gondolok. Hank indította a háborút, de én fogom befejezni. Tűzszünettel. Nem érdekel, ha nem ezt akarják hallani.*

Megdörgölte az ornyergét – még sok feladat vár rá.

Ment tovább, kerülgette a pocsolyákat maga előtt. Azok olajos kaleidoszkóp-ábrákként remegtek; az utolsó, amelyikbe véletlenül bele is lépett, bokáig eláztatta.

– Megmondtam Foltnak, hogy nem veszítem szem elől.

Dante felmordult.

– Te is betojtál tőle?

– Nem – vágta rá Scott, pedig valójában így volt. Ha Dante ismerné Foltot, ő is így tenne.

– Nora miért nem velünk jött a találkozóra? – A döntés, hogy válnak el, nyugtalanná tette, és most átkozta magát, amiért korábban nem ellenkezett.

– A dolgok felének sem tudom az okát, hogy mit miért csinálunk. Katonák vagyunk, parancsot teljesítünk.

Scott felidézte Folt búcsúszavait. *A felügyeletre bízom Norát. Ne told el.* A fenyegetés a bőre alá rágta magát. Folt úgy vélte, rajta kívül senki nem törődik Norával. Csakhogy ez nem volt igaz. Scott számára Nora állt a legközelebb ahhoz, amit egy lánytestvér jelenthet. Nora kiállt mellette, amikor senki más nem, és visszahozta a szakadék széléről. A szó szoros értelmében.

Kötélék jött létre köztük, még hozzá nem *afféle*. Scott jobban törődött Norával, mint bármelyik más lánnyal, akit eddig ismert. Felelősséget érzett iránta – ha ennek bármi jelentősége van, ennyit a halott apjának is megfogadott.

Egyre mélyebbre hatoltak a csatornarendszerben, a falak már a vállukat szorongatták. Scott kénytelen volt oldalazva benyomakodni a következő átjáróba. A málladozó falról göröngyök potyogtak: visszartartotta a lélegzetét, félig-meddig azt várta, hogy a mennyezet rájuk roskad, és eltemeti őket. Végül Dante megrántott egy gyűrűben végződő zsinórt, mire feltárult a falban egy ajtó. Scott benézett a barlangnyi helyiségbe. Ugyanolyan földfalakat és kőpadlót látott. Semmi mást.

– Nézz a lábad elé. Ott a csapóajtó – közölte Dante. Scott félreállt a kőbe rejtett ajtólapról, majd megrántotta a fogantyút. A csapóajtó felnyílt: élénk társalgás hangjai szűrődtek fel. Scott nem lépett a létrára, inkább leugrott: három méterrel lejjebb talpra esett.

Zsúfolt, barlangszerű helyiségbe érkezett. Azonnal fel is mérte: fekete, csuklyás köpenybe öltözött nefil nők és férfiak álltak körbe

két alakot, akiket nem látott rendesen. Oldalt ropogó tűz lángolt, a parázsba dugott billogvas narancsszínben izzott.

– Felelj! – csattant fel egy reszketeg, öreg hang a körből. – Milyen viszonyban vagy a Foltnak nevezett bukott angyallal? Készen állsz, hogy vezesd a nefileket? Tudnunk kell, hogy mindenestől hú vagy-e hozzánk!

– Nem kell válaszolnom – vágott vissza a másik alak, Nora maga. – A magánéletemhez nincs közötök.

Scott közelebb lépett, hogy jobban lásson.

– Neked nincs magánéleted – sziszegte a reszketeg hang tulajdonosa, egy ősz vénasszony, és dühtől reszketve Nora felé bökött törékeny ujjával. – Az egyetlen célod immár az, hogy felszabadítsd a népedet a bukott angyalok elnyomása alól. Te vagy a Fekete Kéz örököse, és én ugyan nem ellenkezem az ő kívánságával, de ha kell, kigolyózlak téged.

Scott gyanakodva lesett a köpenyes nefilekre. Többen egyetértően bólogattak.

Nora! szólította meg, közvetlenül az elméjébe súgva a szavakat. Mit művelsz? A véreskü! Hatalmon kell maradnod. Mondj bármit, amit csak hallani akarnak, csak nyugtasd meg őket.

Nora ellenségesen fürkészett körbe: ki szólította? Aztán a pillantása megtalálta a fiút.

Scott?

A szólított bátorítón biccentett.

Itt vagyok. Ne hergeld fel őket. Csak hadd legyen jó a kedvük. Kiviszlek innen.

A lány nagyot nyelt, láthatóan igyekezett összeszedni magát, ám az arcán még mindig a düh pírja lángolt.

– A Fekete Kéz múlt éjjel meghalt. Azóta kineveztek az örökösének, előléptettek vezetőnek, egyik találkozóról a másikra rángattak, ismeretleneknek mutattak be, rám kényszerítették ezt a fojtogató köpenyt, ezernyi személyes kérdést szegeztek nekem, piszkáltak, szurkáltak, felmértek és megítéltek, miközben én még csak lélegzethez sem jutottam. Szóval bocsánat, hogy kissé túlpörögtem.

Az öregasszony szája vékony vonalba préselődött, de nem veszekedett tovább.

– Én vagyok a Fekete Kéz örököse. Ő választott, ezt ne felejtsetek! – jelentette ki Nora, és bár Scott nem tudta megállapítani, hogy meggyőződéssel mondja-e vagy gúnyolódva, a szavak hallatán mégis mindenki elcsendesedett.

– Csak egyetlen dolgot mondj meg nekem – törte meg rekedten a súlyos csöndet a vénasszony. – Mi lett Folttal?

Mielőtt Nora válaszolhatott volna, Dante lépett elő.

– Már nincsenek együtt.

Nora és Scott éles pillantást váltottak, aztán mindketten Dantéra meredtek. *Ez mi volt?* tudakolta Nora Dante gondolatai között, úgy, hogy Scott is hallja.

Ha nem fogadnak el vezetőnek itt és most, a véreskü ereje folytán holtan esel össze, válaszolta Dante. *Hagyd, hadd intézzem el ezt én.*

Hazugsággal?

Van jobb ötleted?

– Nora a nefilek vezetőjévé kíván válni – közölte Dante fennhangon. – Megteszi, akármibe kerül. Az apja munkájának beteljesítése a legfontosabb a számára. Adjatok neki egy napot a gyászra, és utána minden kötelezettségét teljesíteni fogja. Én majd kiképezem. Képes lesz rá. Adjatok neki esélyt.

– Te képzéd ki? – Az öregasszony szúrósan nézett Dantéra.

– Be fog válni. Bízatom bennem.

A nő egy percreg töprengett.

– Bélyegezd meg a Fekete Kéz jelével – rendelkezett végül. A Nora szemében megcsillanó vakrémület láttán Scott csaknem összegörnyedt a rá törő hányingertől.

A rémálmok a semmiből robbantak elő, táncot jártak a fejében, gyorsan, gyorsabban, szédítően. És aztán jött a hang, a Fekete Kéz hangja. Scott összerándult, és a fülére tapasztotta a tenyerét. Az örült nevetgélés és a tébolyult szavak sziszegő, sistergő zúgásba olvadtak össze, mintha valaki felrúgott volna egy méhkaszt. A mellkasába égett billog lüktetett. Fájdalmában összerosódott a múlt és a jelen.

– Állj – nyögte ki a fulladás határán. A terem forgása lelassult. A körben állók fészkelődtek, Scott érezte tekintetük nyomasztó súlyát.

Pislogott. Nem bírt gondolkodni. Meg kell mentenie Norát. Amikor a Fekete Kéz megbillogozta őt, senki nem akadt, aki megmentette volna. Nem fogja hagyni, hogy ugyanaz történjen Norával, mint vele.

A vénasszony odalépett hozzá: cipősarka lassú, határozott ritmust kopogott a kövön. A bőrét ráncok szabdalták, halványzöld szeme mélyen besüppedt üregébe.

– Nem gondolod, hogy példamutatással kellene bizonyítani a lojalitást? – kérdezte, és az ajka alig látható, kihívó mosolyra húzódtott.

Scott szíve a torkában dobogott.

– Hagyjátok, hogy tettek által bizonyítson – szakadtak ki belőle a szavak. A nő oldalra biccentette a fejét.

– Ezt hogy érted?

Ugyanebben a pillanatban Scott meghallotta, amint Nora idegesen a nevéen szólítja a fejében. Csak azért fohászzkodott, hogy ne rontson a dolgon. Megnyalta az ajkát.

– Ha a Fekete Kéz meg akarta volna jelölni, maga tette volna meg. Bízott benne annyira, hogy ráruházza a feladatot. Nekem ennyi elég. Vacakolhatunk, amíg lemegy a nap, vagy megindíthatjuk a háborút. A fejünk felett harminc méterrel egy városnyi bukott angyal él. Hozzatok le egyet, elintézem én magam. Megbélyegzem. Ha azt akarjuk, hogy komolyan vegyenek, üzenjünk nekik.

Hallotta a saját zihálását. Az öregasszony lassan, melegen elmosolyodott.

– Ó, ez már tetszik. Nagyon is. Hát te ki vagy, drága fiam?

– Scott Parnell. – Lehúzta a teniszinge gallérját, a hüvelykujját végigsimította az ökölbe szorított kezet ábrázoló jegyen. – Soká éljen a Fekete Kéz álma. – A szavak keserűek voltak a szájában, mint az epe.

Az öregasszony vékony ujjaival megmarkolta a vállát, odahajolt, és kétfelől arcon csókolta a fiút. A bőre hideg volt és nyirkos, mint a hó.

– Én pedig Lisa Martin vagyok. Jól ismertem a Fekete Kezet. Soká éljen köztünk a szelleme. Fiatalember, hozz elém egy bukott angyalt, és elküldjük azt az üzenetet az ellenségnek.

Hamar végeztek.

Scott segített leláncolni a bukott angyalt – sovány gyerek volt, a neve Baruch, emberévekben alig tűnt tizenötnek. Scott leginkább attól tartott, hogy elvárják majd, hogy Nora bélyegezze meg a bukott angyalt, de Lisa Martin egy zárható szobába vezette a lányt.

Egy köpenyes nefil Scott kezébe nyomta a billogvasat. Lenézett a márványtömbre és a hozzáláncolt bukott angyalra. Nem törődött Baruch átkozódó bosszúfogadalmával, Scott elismételte a szavakat, amelyeket a köpenyes alak mormolt a fülébe – egy rakás baromság volt az egész, a Fekete Kezet istenítő szöveg –, és belenyomta a forró vasat a bukott angyal meztelen mellkasába.

Most pedig a kis szoba előtt állt, a hátát az alagút falának támasztva várta Norát. Ha öt percen belül nem jön ki, bemegy érte. Scott nem bízott Lisa Martinban, és a köpenyesek egyikében sem. Egyértelmű volt, hogy titkos társaságot alkotnak, azt pedig Scott keményen megtapasztalta, hogy a titkokból sosem sül ki semmi jó.

Nyikorogva nyílt az ajtó. Nora lépett ki: szorosan Scott nyaka köré fonta a karját, és magához ölelte.

Köszönöm.

Scott addig tartotta így, amíg a lány reszketése csillapodott.

És mindez egyetlen nap alatt, cukkolta, mert tapasztalata szerint ezzel tudta a leginkább megnyugtatni. Majd postázom az adósleveledet.

Nora majdnem elnevette magát.

– Látod, mindenki be van zsongva, hogy én leszek az új vezérük.

– Meg vannak döbbenve.

– Megdöbbentek, hogy a Fekete Kéz a kezembe tette a jövőjüket. Figyelted az arcukat? Azt hittem, elsírják magukat. Vagy megdobálnak paradicsommal.

– És most mihez kezdesz?

– Scott, Hank halott. – Nora egyenesen a fiú szemébe nézett, aztán gyorsan megtörölte a szeme alját, és Scott valami olyasmit látott felvillanni a pillantásában, amit nem tudott hova tenni. Bizonyosság? Önbizalom? – Én pedig most ünnepelni fogok.

1. FEJEZET

Ma este

*N*EM VAGYOK EGY NAGY PARTIARC. A fülrepszó zene, a vonagló testek, a részeg vigyorgás – nem nekem való. Az én ideális szombat estémem otthon telik, egy kényelmes kanapé sarkában, a kedvesem, Folt társaságában, valami romantikus vígjátékot nézve. Kiszámítható, nyugalmas... normális. A nevem Nora Grey, és korábban átlagos amerikai tinilány voltam. A J. Crew Outletben vettem a ruháimat, a bébiszitterkedéssel keresett pénzemet az iTunes-on vertem el. Azonban nemrég teljesen megváltozott az életem. A hétköznapit most már akkor sem ismerném fel, ha kiszúrná a szememet.

A hétköznapiságtól akkor kezdtem búcsúzkodni, amikor Folt megjelent az életemben. Egy jó fejvel magasabb nálam, hideg, kemény logika alapján dönt, füstként illan el, és egyedül él egy szupertitkos, supermenő lakásban a Delphic vidámpark alatt. A hangja mély és szexi, három szempillantás alatt tócsává olvasztja a szívemet. Emellett bukott angyal: kihajították a mennyből, mert túlságosan rugalmasan értelmezte a szabályokat. Személy szerint azt hiszem, Folt elijesztette a hétköznapiságot a fenébe, az pedig meg sem állt a világ túlsó feléig.

Lehet, hogy az életem egy ideje nem hétköznapi, de stabil pontot jelent benne Vee Sky és tizenkét éves barátságunk. Kapcsolatunkat még a hosszú listányira nyúló különbözőségeink sem törhetik meg. Mondják, az ellentétek vonzzák egymást, és Vee meg én ennek tökéletes bizonyítékai vagyunk. Én szervezett, céltudatos típus vagyok, karcsú, és egész magas, mármint embermércével mérve, a hajam pedig sűrű és göndör, ami gyakran próbára teszi a türelmemet. Vee még nálam is magasabb, a haja hamvasszőke, a szeme zöld, mint a kígyók pikkelye, és itt-ott íveltebb a teste, mint egy hullámvasút. Kettőnk közül általában Vee szava nyer, márpedig ő, velem ellentétben, él-hal a jó bulikért.

Ma este is az ő szórakozhatnékja miatt kerültünk egy négyemeletes téglá raktárházba, ahol lüktetett a partyzene, hemzsegték a hamis személyi igazolványok, és az összepréselődött testekből kitermelődött izzadság párája új szintre emelte az üvegházhatás fogalmát. Mint minden hasonló helyen, itt is a színpad és a bárpult között terült el a táncparkett. A pletykák szerint a bárból titkos ajtó vezet a pincébe, a pincéből pedig egy Storky nevű emberhez lehet eljutni, aki virágzó *bármítbeszerző*-üzletet futtat. A város egyházi előljárói állandóan azzal fenyegetőztek, hogy bezáratják a romlott tizenévesek erkölcsstelenségének coldwateri melegágyát, más néven az Ördögтарыsznyát.

– Rázzad, bébi! – rikoltotta felém Vee a zene agyatlan tucc-tucc-tucc ritmusán át, az ujjait az enyéim közé fűzte, és feltáncoltatta kezünket a fejünk fölé. Éppen középen voltunk, minden oldalról lökdöstek minket. – Ilyen az igazi szombat este! Te meg én, lazítunk, kiadjuk magunkból a fesszót, izzadunk egy embereset!

Mindent beleadtam, hogy lelkesnek tűnjön a bólogatásom, de a srác a hátam mögött folyton a balerinacipőm kérégen taposott, és

öt másodpercenként kellett visszahúznom azt a sarkamra. Jobbra a lány ki-kicsapott a könyökével, és ha nem vigyázok, engem is eltalál.

– Talán ihatnánk valamit – kiabáltam vissza. – Itt tisztára olyan, mint Floridában.

– Az csak azért van, mert te meg én ennyire feltüzeljük a bulit. Nézd csak azt a pasit a pultnál, le sem veszi a szemét rólad, úgy mozogsz. – Vee megnyalta az ujját, majd sistergést utánozva a meztelen vállamhoz nyomta.

Követtem a pillantását, és melléütött a szívem.

Dante Matterazzi kissé megemelte az állát, így jelezte, hogy megismer. A következő jelzése már nem volt ennyire feltűnő.

Nem gondoltam volna, hogy táncos vagy, szólalt meg a fejemben.

Ez vicces, én bizony azt gondoltam volna, hogy kukkoló vagy, vágtam vissza.

Dante Matterazzi, mint én magam is, nefil volt, ezért tudtunk közvetlenül, az elménk útján társalogni, de a hasonlóságaink itt véget is értek. Dante nem bírt leállni, én pedig már nem bírtam hogyan kitérni előle. Ma reggel találkoztam vele először, amikor belépett az otthonomba, és bejelentette, hogy a bukott angyalok és a nefilek a háború szélén állnak, nekem pedig az utóbbiak csapatát kell vezetnem, de most már szükségem támadt egy kis szünetre a sok háborús beszéd között. Túl nyomasztó volt. Vagy csak nem voltam hajlandó tudomást venni a nyilvánvalóról. Akárhogy is, nagyon szerettem volna, ha Dante eltűnik.

Hagytam neked egy üzenetet a hangpostádon, folytatta.

Affene, biztosan elmulasztottam. Vagy inkább kitöröltem.

Beszélnünk kell.

Nem igazán érek rá. Hogy alátámasszam az állításomat, riszálni kezdtem a csípőm, a két karommal integettem, igyekezve minél

jobban utánozni Vee-t, aki legszívesebben zenei tévécsatornákat nézett, és ez meg is látszott rajta. A lelkén is tánccipők lenyomata volt.

Dante ajka halvány mosolyba húzódott.

Szerintem figyelj a barátnődre és hagyd, hogy ő irányítson, mert te csak csetlesz-botlasz.. Találkozunk kint, hátul, két perc múlva.

Rámeredtem.

Nem érek rá, nem érted?

Ez nem várhat. Jelentőségteljesen felvonta a szemöldökét, aztán eltűnt a tömegben.

– Hát akkor ennyit a pasiról – jegyezte meg Vee. – Nem bírja a hőséget.

– Az itatra visszatérve – fordultam felé –, hozzak egy kólát?

Vee nem úgy festett, mint aki egyhamar abbahagyná a táncot, én pedig akármennyire is szerettem volna elkerülni Dantét, beláttam, hogy a legjobb lesz túlesni rajta. Összeszedem magam, és beszélek vele. Ha nem teszem, egész éjjel követni fog.

– Kólát, lime-mal – felelte Vee. Kifurakodtam a táncter szélére, és miután megbizonyosodtam róla, hogy Vee nem néz felém, egy oldalfolyosón kislisszoltam a hátsó ajtóhoz. Kék holdfényben úszott a sikátor, előttem egy piros Porsche Panamera állt. Dante annak támaszkodott lazán karba font kézzel. Két méternél is magasabb volt, az alkata mint egy kiképzőtáborból éppen kiszabadult katonának: csak a nyakán több izom feszült, mint az én egész testemben. Ma este bő khaki nadrágot viselt és fehér vászoninget, amelyet a mellkasán félig kigombolva hagyott, mint valami hosszú V betű, úgy villant elő sima, szőrtelen bőre.

– Szép kocsí – jegyeztem meg.

– Elvisz oda, ahova akarom.

- A Volkswagenem is, mégis sokkal kevesebbe került.
- Négy kerék még kevés, hogy valamit autónak nevezzünk.

Uff.

- Szóval – toporogtam türelmetlenül –, mi volt olyan sürgős?
- Még mindig találkozatsz azzal a bukott angyallal?

Három órán belül harmadszor kérdezett rá, kétszer sms-ben, most meg szemről szemben. A kapcsolatom Folttal megélt már néhány hullámhegyet és hullámvölgyet, de jelenleg éppen felfelé ívelt. Mindazonáltal nem volt felhőtlen – egy olyan világban, ahol a nefilek és a bukott angyalok inkább meghalnak, mintsem egymásra mosolyognak, egy efféle viszony határozottan tabunak számított.

Kihúztam magam.

– Nagyon jól tudod.

– Óvatosak vagytok?

– A diszkréciónak a jelszavunk! – Nem volt szükségünk Dantéra, hogy tudjuk: nem okos dolog sokszor nyilvánosan együtt mutatkozni. Sem a nefilek, sem a bukott angyalok nem hezitáltak sokat, hogy megleckéztessék a másikat, és a faji ellentétek a két csoport között minden eltelt nappal csak fokozódtak. Ősz volt, még hozzá október, és a zsidó Cheshvan hónap kezdetétől már csak napok választottak el.

A bukott angyalok minden évben, Cheshvan idején tömegével szállják meg a nefilek testét. Ekkor szabadon tehetnek, amit csak akarnak, és minthogy az évnek csak ebben a szakában képesek érintés által érzékelni bármit, az ötletességük nem ismer határokat. Kergetik a gyönyört, a kint, és mindent, ami a kettő között van, parazitaaként használják az őket kiszolgáló nefilek testét. A nefilek számára a Cheshvan a pokol börtöne.

Ha egy érintett személy csak annyit meglát, hogy Folt és én egymás kezét fogjuk, megfizetünk, így vagy úgy.

– Beszéljünk az imázsodról – mondta Dante. – Valami jó hírvé-
rést kell csapnunk körülötted, hogy a nefilek bizalma megnöveked-
jen irántad.

Színpadiasan csettintettem.

– Nahát, ugye milyen utálatos dolog, ha alacsony a tetszési inde-
xed?

Dante komoran nézett rám.

– Nora, ez nem tréfadolog. A Cheshvan alig több, mint hetven-
két óra múlva kezdődik, az pedig háborút jelent. Az egyik oldalon a
bukott angyalokkal, a másikon velünk. Minden a te válladon nyug-
szik, te vagy a nefilsereg új vezére. A Hanknek tett véresküöd érvé-
nyes, és nem hiszem, hogy emlékeztetnem kellene, milyen súlyos
következményekkel jár a megszegése.

A gyomrom összeszűkül. Erre a feladatra nem én jelentkeztem.
Halott biológiai apámnak, egy Hank Millar nevű, igazán tébolyult
férfinak köszönhetően kényszerültem átvenni a helyet. Túlvilági vér-
átömlesztéssel érte el, hogy egyszerű emberből tisztavérű nefillé ala-
kuljak, és így átvehessem a seregét. Esküt tettem, hogy halála esetén
átveszem a nefilsereg vezetését, ha pedig elbukom, anyám és én meg-
halunk. Ennyi az eskü lényege – de csak semmi stressz.

– Akármennyi óvintézkedést tervezek, a múltadat nem törölhet-
jük ki. A nefilek kutakodnak. Már most is pletykálják, hogy egy
bukott angyallal randevúzol, és a hűséged feljűk kétségbevonható.

– *Tényleg* egy bukott angyallal randevúzom.

– Tudnád még egy kicsit hangosabban kiabálni? – forgatta a sze-
mét Dante. Vállat vontam. *Ha tényleg ezt akarod?* Már nyitottam

volna a számat, azonban Dante abban a pillanatban mellettem termett, és az ajkamra tapasztotta a kezét.

– Tudom, hogy mocskosul nehezedre esik, de mondd, most az egyszer nem tudnád megkönnyíteni a dolgomat? – mormolta a fülembé, közben a környező árnyékokat vizsgálta látható aggodalommal, bár én teljesen biztosra vettem, hogy egyedül vagyunk. Csak huszonnégy órája váltam tisztavérű nefillé, ám megbíztam új, élesebb hatodik érzékemben. Ha a közelemben hallgatóznának, arról tudnék.

– Nézd, belátom, könnyelműség volt kijelentennem a mai első találkozásunkkor, hogy a nefilek vegyék tudomásul, hogy egy bukott angyallal járok – néztem rá, amikor levette a kezét a számról. – De nem gondoltam végig. Dühös voltam. Azóta sokat agyaltam és Folttal is beszéltem. Óvatosak vagyunk, Dante. Nagyon óvatosak.

– Ezt jó tudni. De azért még mindig szeretném, ha megtennél nekem valamit.

– Mit?

– Találkozzgass egy nefillel. Mondjuk, Scott Parnellel.

Scott volt az első nefil, akivel barátságot kötöttem, még zsenge öt éves koromban. Akkor mit sem tudtam a valódi vérvonaláról, de az elmúlt hónapok során előbb a kíznóm lett, majd a büntársam, végül a barátom. Nem volt köztünk titok. És romantikus kémia sem. Nevettem.

– Dante, megőrjítesz.

– Csak a látszat kedvéért. A show miatt – magyarázta. – Csak amíg a népünk hozzád szokik. Mindössze egy napja vagy nefil, senki sem ismer. Jó lenne, ha megkedvelnének. Muszáj, hogy jószívvel bízhassanak benned. Ha egy nefillel jársz, máris egy lépéssel közelebb kerülsz hozzájuk.

– De nem járhatok Scott-tal – feleltem. – Vee bukik rá.

Az, hogy Vee szerencsétlen a szerelemben, még a legenyhébb megfogalmazás. Az elmúlt hat hónap során belezúgott egy nárcisztikus ragadozóba, majd egy aljas gennygombócba. Nem meglepő, hogy a két eset alaposan megrendítette a saját szerelmi ösztönantennáiba vetett hitét. Mostanában már arra sem volt hajlandó, hogy egyáltalán rámosolyogjon az ellenkező nem tagjára – amíg Scott meg nem jelent. Tegnap este, csak órákkal azelőtt, hogy a biológiai apám rákényszerített volna, hogy tisztavérű nefillé váljak, Vee és én azért jöttünk az Ördögтарыsznyába, hogy megnézzük Scottot, amint az új bandájában, a Serpentine-ban basszerozik. Vee azóta másról sem beszélt. Ha most belépek a képbe, és lenyúlom Scottot, akár csak színjátékból is, az a végső csapást jelentené a számára.

– Csak a látszat kedvéért – ismételte Dante, mintha ezzel mindent megoldana.

– És ezt Vee is tudná?

– Nem egészen. Scott-tal meggyőzőnek kell lennetek. Katasztrofális lenne, ha bármi kiszivárogná, úgyhogy jobb lenne, ha az igazság kettőnk közt maradna.

Vagyis Scott szintén csalás áldozata lenne. Csípőre tettem a kezem, szilárdan megvettem a lábamat.

– Hát akkor kénytelen leszel valaki mást találni – jelentettem ki. Nem rajongtam a gondolatért, hogy csalirandizzak egy nefillel a népszerűségem növelése érdekében, mi több, egyenesen katasztrofálisnak tartottam, de úgy véltem, essünk túl ezen is minél hamarabb. Ha Dante szerint egy nefil barát miatt majd jobban hisznek bennem, ám legyen. Úgysem igaz az egész. Persze Folt nem lesz éppen boldog, de egyszerre csak egy problémával igyekezzünk megbirkózni, igaz?

Dante ajka vékony vonallá préselődött, a szeme összeszűkül. A türelme a végét járta. A nap során már egészen hozzászoktam ehhez az arckifejezéséhez.

– Fontos, hogy a nefilek társadalma is megbecsülje az illetőt – állapította meg végül elgondolkodva. – Olyan valaki kell, akit csodálnak és elismernek.

Türelmetlenül legyintettem.

– Jó, rendben, keress valakit, csak ne Scott legyen.

– Én.

Összerezentem.

– Tessék? Hogyan? Te? – még ahhoz is túlságosan megdöbben-tem, hogy nevetésben törjek ki.

– Miért ne? – kérdezte Dante.

– Tényleg azt várod, hogy elkezdjem sorolni az okokat? Mert akkor egész éjjel itt állunk majd. Emberi években legalább ötlet idősebb vagy nálam, ami eleve botrány. Nincs humorérzéked, és ó, igen: ki nem állhatjuk egymást.

– Természetes vonzalom. Én vagyok az elsőtiszted.

– Hank nevezett ki, nekem ebben nem volt szavam.

Úgy tűnt, Dante meg se hallja, amit mondok, csak sorolta tovább az eseményeket, ahogyan azok az ő fejében lejátszódtak.

– Találkoztunk, és abban a pillanatban kölcsönös vonzalom támadt bennünk. Én vigasztaltalak az apád halála után. Hihető történet. – Elmosolyodott. – És nagyot lendítene a népszerűségeden.

– Ha még egyszer kimondod ezt a szót, én... én valami drasztikusat teszek. – Például felpofozom. Aztán magamat is, amiért egyáltalán fontolóra veszem ezt a tervet.

– Aludj rá egyet – javasolta Dante. – Rágd meg magadban.

– Megrágom – számoltam háromig az ujjaimon. – Rendben, kész. Rossz ötlet. Nagyon rossz ötlet. A válaszom: nem.

– Van jobb ötleted?

– Igen, csak még ki kell gondolnom.

– Persze. Semmi gond, Nora. – Most ő számolt háromig az ujjain. – Rendben, lejárt az idő. A név már ma reggel kellett volna. Ha nem lenne elég fájdalmasan nyilvánvaló, a közvélemény nem tart valami sokra. Apád halálának, ennél fogva a te vezérségednek a híre futótűzként terjed. Az emberek pletykálnak, és nem jó dolgokat. Muszáj, hogy a nefilek higgyenek benned. Muszáj, hogy elhiggyék, az ő érdekeiket tartod szem előtt, és képes vagy befejezni, amit apád elkezdett, képes vagy felszabadítani minket a bukott angyalok igája alól. Muszáj, hogy felsorakozzanak mögötted, és erre jobbnál jobb okokat fogunk szolgáltatni. Kezdjük mindjárt egy köztiszteletnek örvendő nefil párral.

– Hé, bébi, minden rendben?

Megpördültünk. Az ajtóban Vee állt félig aggodalmasan, félig kíváncsian méregetett minket.

– Hahó! Minden rendben, igen! – feleltem egy kicsit vidámabban is a kelleténél.

– Nem hoztad az italokat, és kezdtem aggódni – magyarázta Vee, aztán Dantéra nézett. A szemében megcsillant a felismerés; rájött, hogy őt látta a pultnál. – Hát te ki vagy? – tudakolta.

– Ő? – vágtam közbe. – Ő, szóval, hát csak egy srác, semmi...

Dante előrelépett, kinyújtotta a kezét.

– Dante Matterazzi. Nora új barátja vagyok. Ma találkoztunk, korábban, amikor közös ismerősünk, Scott Parnell bemutatott.

Vee arca azonnal felragyogott.

– Te ismered Scottot?

– Ami azt illeti, jóbarátom.

– Scott minden barátja az én barátom is.

Én közben csöndben kiakadtam.

– Szóval, mit csináltok itt hátul kettesben? – tért vissza a kérdéséhez Vee.

– Dante éppen új kocsit választott – léptem oldalra, hogy Vee akadálytalanul megcsodálhassa a Porschét. – Nem állta meg, hogy el ne dicsekedjen vele. Azért ne nézd meg túl közelről, az alvázsámot átütötték. Szegény Dante kénytelen volt lopni, hiszen minden pénze elment a melle gyantáztatására. És nézd már, hogy csillog!

– Vicces vagy – morogta Dante. Azt vártam, hogy zavarában most legalább egy gombját begombolja, de semmi.

– Ha nekem lenne ilyen kocsim, én is mutogatnám – vágta rá Vee.

– Megpróbáltam rábeszélni Norát, hogy menjünk egy kört – fűz-te hozzá Dante –, de folyton visszautasít.

– Azért, mert egy kemény sráccal jár. Biztos, hogy magánsuliba járt, mert elmulasztotta a leckéket, amiket pedig már az óvodában megtanultunk, például, hogy hogyan kell osztolni. Ha megtudja, hogy kocsikázni vitted Norát, felcsavarja a csillogó, szép, új Porschédát a legközelebbi fára.

– Ajvé – szúrtam közbe – nézd csak, milyen késő van. Nem kellene már máshol lenned, Dante?

– Mint kiderült, az egész estém szabad – mosolyodott el lassan, nyugodtan, és tudtam: kiélvez minden pillanatot, amikor a magánéletembe gázolhat. Már aznap reggel egyértelművé tettem, hogy csak akkor léphetünk egymással kapcsolatba, ha kettőnkön kívül nincs senki más jelen, de most megmutatta, mit tart a „szabályaimról”.

A tőlem telhető legdühösebb, leghidegebb pillantással válaszoltam, hátha ezzel ki tudom valamennyire egyenlíteni az állást.

– Szerencséd van – válaszolta Vee. – Mi tudjuk, mi lesz neked a jó ma estére. Mr. Dante Matterazzi, megnyerte Coldwater két *legcoolabb* csajának társaságát.

– Dante nem táncol – siettem tiltakozni.

– Most az egyszer kivételt tesztek – bólintott, és kinyitotta előtünk az ajtót.

Vee tapsikolva ugrándozott.

– *Tudtam*, hogy a mai este király lesz! – kiáltotta lelkesen, és átsiklott Dante karja alatt.

– Csak utánad – nézett rám Dante, a tenyerét a derekamra tette, úgy irányított befelé. Odébb ütöttem a kezét, de bosszúságomra közel hajolt, és odasúgta:

– Örülök, hogy túlestünk ezen a kis beszélgetésen.

Nem döntöttünk el semmit, feleltem gondolatban. *Ez az egész együttjárós dolog? Nincs még elrendezve. Csak valami, amit észben kell tartani. És azt még elmondanám, hogy a legjobb barátnőmnek a létezéséről sem volna szabad tudnia.*

A legjobb barátnőd szerint versenyre kéne kelnem a pasiddal, felelte, és úgy tűnt, szórakoztatja a gondolat.

Szerinte bármi, aminek dobog a szíve, jobb lenne Foltnál. Vannak függőben maradt ügyeik.

Ígéretesen hangzik.

Követett a táncterre vezető rövid folyosón, és végig a hátamban éreztem hetyke, kihívó mosolyát.

A hangos, monoton ritmus kalapácsként verte a koponyámat. Kezdődő fejfájásom ellen megszorítottam az orrnyergemet. Fél könyékkel a bárpulton támaszkodtam, a másik kezemben tartott jeges vízzel teli poharat a homlokomhoz szorítottam.

– Máris elfáradtál? – kérdezte Dante, aki otthagya Vee-t a tánc-téren, hogy mellém ülhessen egy bárszékre.

– Van valami elképzelésed, hogy meddig fogja még bírni? – tudakoltam elnyűtten.

– Úgy látom, most kapott friss erőre.

– Ha legközelebb legjobb barátnőt keresnék, figyelmeztess, hogy az elemes nyuszikat zárjam ki. Csak pörög és pörög...

– Pont úgy nézel ki, mint aki örülne, ha hazavinnék.

A fejemet ráztam.

– Én vezettem, de nem hagyhatom itt Vee-t. De komolyan, meddig bírja még?

Persze az elmúlt órában folyamatosan ezt kérdezgettem magamtól.

– Tudod mit? Menj haza. Én itt maradok Vee-vel. Amikor majd végre összeesik, hazaviszem.

– Szerintem nem kéne belefolynod a magánéletembe. – Igyekeztem ledorongolónak tűnni, de kimerültem, és nem tudtam már beleadni a szívemet.

– De csak szerinted.

Az ajkamat harapdáltam.

– Talán csak most az egyszer. Végül is Vee kedvel téged. És neked még erőd is van hozzá, hogy táncolj vele. Úgy értem, ez jó, nem?

Meglökte a lábával az enyémet.

– Hagyd az okoskodást, és tűnj el innen végre.

Meglepetésemre megkönnyebbülten felsóhajtottam.

– Köszönöm, Dante. Jövök neked egygel.

– Majd holnap megadhatod. Azt a korábbi beszélgetést még be kell fejeznünk.

És kész, ezzel rögvest el is szállt belőlem minden jóindulat. Dante ismét csak a tövis volt a körmöm alatt a szüntelen nyaggatásával.

– Ha valami történik Vee-vel, téged teszek felelőssé.

– Rendben lesz minden, ezt te is pontosan tudod.

Meglehet, nem kedveltem Dantét, de bíztam benne, hogy azt teszi, amit mondott. Végül is immár az alárendeltemnek számított. Hűséget fogadott nekem. Még az is lehet, hogy a nefilvezérként felvállalt szerepemnek akad majd néhány előnye is.

Ezzel a gondolattal távoztam.

Felhőtlen éjszaka volt, a hold kísérteties kéken ragyogott a fekete égen. A kocsimhoz sétálva már csak távoli morajnak hallottam az Ördögтарыsznyában bömbölő zenét. Belélegeztem a hűvös októberi levegőt: máris enyhült a fejfájásom.

A táskámban megcsördült a Folttól kapott lenyomozhatatlan mobiltelefon.

– Milyen volt a csajos este? – kérdezte Folt maga.

– Ha Vee kedve szerint alakult volna, hajnalig ott pörögnénk. – Kiléptem a cipőmből, és az ujjamra akasztottam a pántokat. – Csak az ágyra tudok gondolni.

– Akkor ugyanaz jár az eszünkben.

– Te is az ágyra gondolsz? – Folt korábban elárulta, hogy szinte sosem alszik.

– Rád, az ágyamban.

A gyomrom megremegett. Tegnap először töltöttem Foltnál az éjszakát, és bár a vonzás és a kísértés erős volt, a végén mégis külön

szobában aludnunk. Még nem tudtam pontosan, meddig akarok elmenni, de valami azt súgta, ő egyáltalán nem ennyire határozatlan.

– Anyu vár – feleltem. – Rossz az időzítés. – Erről persze akaratlanul is eszembe jutott az a beszélgetés Dantével. Muszáj Foltnak is elmondanom. – Tudunk holnap találkozni? Beszélünk kell.

– Ez nem hangzik jól.

Küldtem neki egy csókot a telefonon át.

– Hiányoztál ma este.

– Még nincs reggel. Amint végzek itt, benézek hozzád. Ne zárd be az ablakod.

– Mit csinálsz most?

– Megfigyelés.

– Ez elég sok mindent jelenthet – ráncoltam a homlokom.

– A célpontom elmozdult, mennem kell – felelte. – Amint tudok, ott vagyok.

Azzal letette.

Végigsétáltam a járdán, azon töprengtem, vajon kit figyel meg éppen és miért – az egész kissé baljósnak tűnt –, amíg meg nem láttam a saját 1984-es fehér BMW kabriómat. A hátsó ülésre dobtam a cipőket, és a kormány mögé huppantam. Elfordítottam a kulcsot – a motor nem indult be, csak fáradtan köhögött, újra és újra. Megragadtam az alkalmat, hogy kitaláljak néhány újszerű káromkodást az értéktelen rozsdakupacra.

A kocsit Scott ajándékként hullott az ölembe, és több órányi szenvedést okozott eddig, mint ahány kilométert futott. Kiszálltam és felcsaptam a motorháztetőt, felmértem a tartályok és csövek olajos káoszát. Már volt dolgom a generátorral, a karburátorral és a gyertyákkal. Mi jön még?

– Lerobbant a kocsit?

Egy náthás férfihang szólalt meg mögöttem. Meglepetten megfordultam. Senkit nem hallottam közeledni, de ami még jobban zavart: nem is éreztem.

– Úgy tűnik – feleltem.

– Nincs szükséged segítségre?

– Leginkább egy új kocsiira volna szükségem.

Zsírosan, idegesen elmosolyodott.

– És ha elvinnélek? Kedves lánynak tűnsz. Jól elbeszélgethethénk az úton.

Igyekeztem távol maradni tőle: a gondolataim sebesen pörögtek, próbáltam rájönni, kicsoda ő. Az ösztönöm azt súgta, nem ember. Nem is nefil. Az igazán furá az volt, hogy bukott angyalnak sem gondoltam. Kerek kerubarc, sárgásszőke hajcsomó a feje búbján, nagy, elálló elefántfülek. Olyan ártalmatlannak tűnt, hogy azonnal gyanakodni kezdtem. Kényelmetlen érzés tört rám.

– Köszönöm az ajánlatot, de majd egy barátom elvisz.

Eltűnt a mosolya, előrevetődött, és megpróbálta elkapni a felsőm ujját.

– Ne menj! – nyüszítette. Riadtan elhátráltam.

– Arról van szó... vagyis azt akarom mondani... – Nagyot nyelt, a szeme csillogó drágakőnek tűnt. – Azt próbálom itt kinyögni, hogy a barátoddal kell beszélnem.

A szívem hevesebben kezdett dobogni. Rémült gondolat futott át a fejemben. Mi van, ha nefil, és nem érzem rajta? Mi van, ha tényleg tud rólam és Foltról? Mi van, ha azért jött ma utánam, hogy átadja az *üzenetet*: a nefilek és a bukott angyalok nem keverednek. Újszülött nefilként semmi esélyem vele szemben, ha valóban harcra kerül a sor.

– Nincs olyan barátom. – Igyekezvén megőrizni a nyugalمامat, visszafordultam az Ördögтарыsznya felé.

– Hozz össze Folttal! – kiáltott utánam ugyanazon a kétségbeesett magas hangon. – Kerül engem!

Gyorsítottam.

– Mondd meg neki, hogy ha nem hagy fel a rejtőzködéssel, én... én kifüstölöm! Leégetem a teljes Delphicet, ha kell!

Aggodalmasan átlestem a vállam felett. Nem tudtam, mibe keveredett Folt, de a gyomrom mélyén csak növekedett a rossz érzés. Akárki is ez a fickó, kerubarc ide vagy oda, komolyan gondolta, amit mondott.

– Nem bujkálhat előlem örökké! – Azzal elsietett tömzsi lábán, végül beolvadt az árnyékok közé, egy olyan dallamot füttyörészve, amitől kirázott a hideg.